

Дамян Дамянов

Вик

Почакай! Спри! Преди да си отидеш,
преди да треснеш като гръм вратата,
изслушай този мой последен вик:
ела при мен във този сетен миг
и ме завий с горещото си тяло!
Защото инак ще умра от студ...
Аз искам от последната раздяла,
от нашата прощална земна ласка
да ми родиш прекрасна дъщеря.
Страхувам се от тази пещера,
в която подир теб ще заживея!
Когато като дънер остарея,
край моя ствол приведен, сух и слаб
ще изтекат реките на годините.
И ще ми трябва руса дъщеря,
която да ме води по света да пея.
Върни се, остави ми само нея –
девојката със твoјта красота,
с която пеш ще тръгна по света,
за да изуча всички птичи песни
и на човешки да ги преведа.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8703>]